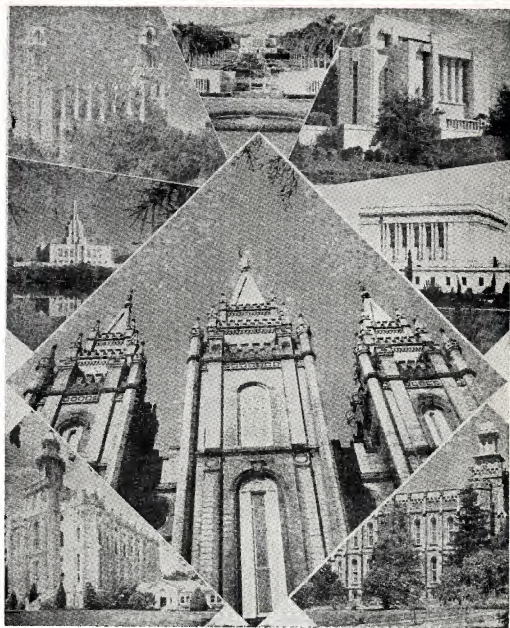

De Ster

Augustus 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 8

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Gij zult de naam van Uw God niet ijdel gebruiken! door Spencer W. Kimball	235
Wie is de Schepper van het plan van Zaligheid? door Bruce R. McConkie ...	240
Wat het betekent om een goed Mormoon te zijn, door Ada S. Van Dam	244
Onze Zonnehoek	247
Bezoek aan geteisterd Zeeland	253
Dank U!	254
Het hoekje voor de ouders	257
Onze Zusters-hulp-vereniging foto's	260
Aankomst en Vertrek	261
Gebeurtenissen in de Zending	263

Bijschrift pag. I omslag

*Zij staan allen vreugdevol op
gemeenschappelijke bodem.*

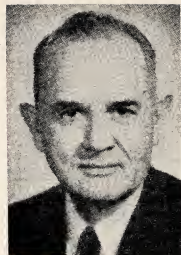
Gecirkeld rond de Salt Lake Tempel
staan — met de wijzers mee — de vol-
gende tempelen, te beginnen bovenaan
in het midden: Hawaï, Alberta, Arizona,
Logan, St. George, Idaho Falls en
Manti Tempel.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Gij zult de naam van Uw God niet ijdel gebruiken!

door *Spencer W. Kimball*,
van de Raad der Twaalf Apostelen.

Jezus volmaakte Zijn leven en werd onze Christus. Het onschatbare bloed van een God werd vergoten en Hij werd onze Zaligmaker; Zijn volmaakte leven werd gegeven en Hij werd onze Verlosser; Zijn verzoeningswerk maakte het voor ons mogelijk tot onze Hemelse Vader terug te keren en toch: hoe gedachteloos, hoe ondankbaar zijn velen, die Zijn zegeningen genieten! Ondankbaarheid is een zonde der eeuwen.

Grote aantallen mensen verklaren in Hem en Zijn werken te geloven en toch zijn er betrekkelijk weinigen, die Hem eren. Miljoenen van ons noemen zich Christenen en knielen toch zelden neer uit dankbaarheid voor Zijn wonderbare gave, Zijn leven. En dat niet alleen, maar zij ontëren ook Zijn heilige naam en vloeken boosaardig of gedachteloos met de namen, die alleen met eerbied en aanbidding behoren te worden uitgesproken.

Op zekere dag werd ik de operatie-zaal uitgereden door een ver-

pleger, die struikelde, en er ontsnapte aan zijn boze lippen een serie kwaadaardige verwensingen, waarin de naam van onze Zaligmaker werd genoemd. En zelfs in mijn half-bewusteloze toestand kromp ik in elkaar en smeekte: „O, alstublieft, alstublieft. Het is de naam van mijn God, die U daar zo beschimpt”. Er ontstond een doodse stilte, toen fluisterde een onderdrukte stem „Het spijt me”. Hij was gedurende een ogenblik vergeten, dat de Heer Zijn volk met kracht had bevolen:

„Gij zult de naam des Heren uws Gods niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden, die Zijn naam ijdel gebruikt”.

(Exodus 20 : 7)

Onlangs zag ik een toneelstuk op de planken van een theater in San Francisco. Het stuk had gedurende een lange tijd in New-York gelopen. Iedereen had er de mond vol van. Maar de acteurs, die niet waardig waren om de schoenrie-

men van de Heer te ontbinden, ontheiligden Zijn naam in hun platte, ordinaire taal. Zij herhaalden de woorden van een toneelschrijver, woorden, die de heilige naam van hun schepper onteerden. De mensen lachten en klappen en toen ik aan de schrijver, de acteurs en het publiek dacht, kwam het gevoel bij me op, dat zij allen bij dezelfde misdaad betrokken waren en schoot me de kastijding in het boek der Spreuken te binnen voor degenen, die kwaad vergoelijken:

„Die met een dief deelt, haat zijne ziel: hij hoort een vloek en hij geeft het niet te kennen.”

(Spreuken 29 : 24).

Onlangs kreeg ik een boek in handen, dat een grote oplaag had en ten eerste werd aanbevolen, een „best-seller” en mijn bloed stelde in mijn aderen, toen ik de goddeloze en vulgaire gesprekken, die er in stonden, las en ik kromp ineen over de gemene manier, waarop de personen de namen van de Godheid gebruikten. Waarom? Waarom toch verkopen schrijvers zich zó goedkoop door hun van God-gegeven talenten te ontheiligen? Waarom zeggen ze oneerbiedige dingen en vloeken ze? Waarom laten ze langs hun onheiligde lippen en uit hun heiligschendende pennen de namen van hun eigen Schepper vloeien, de heilige namen van hun Verlosser? Waarom negeren zij Zijn uitdrukkelijk bevel:

„En gij zult niet valselijk bij Mijne naam zweren; want gij

zoudt de naam Uws Gods ontheiligen: Ik ben de Here.”

(Lev. 19 : 12).

„Zal een bijl zich beroemen tegen die, die daarmede houdt?”

(Jes. 10 : 15).

Tijdens een officiële dienst-lunch vertelden enige mannen, die dicht bij me zaten gemene verhaaltjes, waarbij ze de heilige namen van de God der hemelen gebruikten, alsof het onschuldig volksgebruik was en sprekers beoedelden de microfoon door hun onwellevende taal.

Wat zijn de heilige namen, die met zoveel voorzichtigheid moeten worden uitgesproken en neergeschreven? Jesaja zingt:

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijn schouder en men noemt Zijn naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” (Jes. 9 : 5).

En verdere namen waarmede Hij naar Zichzelf verwijst zijn: De Zoon des Mensen, de Heer, de Zaligmaker, de Zoon van God, Verlosser, Alpha en Omega, Emmanuel, Jezus Christus, Almachtige God.

In deze laatste bedeling waarschuwt de Heer:

„Daarom laat alle mensen acht geven hoe zij Mijne naam op hunne lippen nemen;

.....Want ziet, voorwaar zeg Ik, dat er velen onder deze verdoemenis zijn, die de naam des

Heren gebruiken en hem misbruiken."

(Leer en Verb. 64 : 61/62),

Op zekere dag hadden een groep jongelui hun auto te ver het strand opgereden en deze was diep in het zand gezakt. Al hun vereende krachten schenen niet voldoende om haar los te krijgen. Ik bood aan om te helpen, maar de gemeene taal, die ze gebruikten, stuitte me tegen de borst. Jongens van nog geen twintig jaar gebruikten de heilige namen van hun Schepper, alsof Hij hun schepping was. Ik schrok terug van deze heilig-schennis en ging weg.

Hun opvoeding was in gebreke gebleven, of hadden zij, evenals hun ouders, het belang vergeten van Gods geboden, die Hij bijna in één adem gaf?

„Gij zult niet doodslaan... Gij zult niet echtbreken... Gij zult de naam des Heren, uws Gods, niet ijdel gebruiken."

(Ex. 20 : 13/14, 7).

Hoewel de doodstraf tegenwoordig met een andere maatstaf wordt gemeten dan vroeger, wordt godslastering, evenals overspel en moord toch nog even ernstig beschouwd als voorheen, niettegenstaande het onder ons algemeen voorkomt en gedeeltelijk wordt aanvaard door onze wereld.

Toen Job hoorde, dat zijn werelds-gezinde zoons en dochters in hun huizen een losbandig leven leidden, deed Job in zijn bezorgdheid voor hen het volgende:

„.....hij offerde brandofferen naar hun aller getal; want Job

zeide: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en God in hun hart gezegend."

(Job 1 : 5).

Hij verkeerde in diepe smart; Zijn beenderen deden hem pijn; zijn vlees zat vol zweren; zijn hart was beproefd en zijn hoop was bijna vervlogen; toch, toen zijn vrouw opstandig werd en zeide:

„Houdt gij nog vast aan uwe oprechtheid? Zegen God en sterf", wees de getrouwe Job haar ernstig terecht:

„Gij spreekt als ene der zottinnen spreekt." (Job 2 : 9/10).

Een groepje jonge korfbalspelers kwam eens de bus binnen, waar ik in zat. Zij schenen met elkan- der te wedijveren om te zien, wie het best vloeken kon. Misschien hadden zij dit wel van oudere mensen geleerd, als zij caddy's waren op de golf-banen. Ik wist, dat zij niet volkomen beseften, wat zij deden.

De Profeet Jesaja eiste verantwoording en bekering van hen:

„.....die daar zweren bij de naam des Heren en vermelden de God Israëls, maar niet in waarheid, noch in gerechtigheid." (Jes. 48 : 1).

In de militaire dienst hoort men veelvuldig vloeken. Lage en hoge officieren vloeken vaak hun ondergeschikten in hun dictatoriale bevelen uit en jonge dienstplichtigen schijnen vaak te denken, dat zij zich mannelijk gedragen, wanneer zij hun God vervloeken en beschimpen.

President George Washington

maakte het duidelijk, dat vloeken in de militaire dienst helemaal niet vereist of gerechtvaardigd was. Als opperbevelhebber van het koloniale leger was hij verantwoordelijk voor de volgende woorden:

„.....Vele en ondubbelzinnige orders zijn uitgevaardigd tegen de nutteloze en afschuwelijke gewoonte van vloeken; niettegenstaande dat, moet de generaal met groot leedwezen constateren, dat het, zo mogelijk erger dan ooit, wordt gedaan. Zijn gevoelens worden voortdurend gekwetst door de vloeken en verwensingen van soldaten, wanneer hij ook in hun buurt komt. De naam van het Wezen, door Wiens milde goedheid het ons is toegestaan om te leven en de geneugten van het leven te genieten, wordt onophoudelijk aangeklaagd en vervloekt op een manier, die even wellustig als ergerlijk is. Ten behoeve van godsdienst, welvoeglijkheid en orde, hoopt en vertrouwt de generaal daarom, dat de officieren van elke rang hun invloed en gezag zullen doen gelden om een euvel de kop in te drukken, dat even nutteloos, als slecht en schaamteloos is. Indien de officieren het tot een onschendbare regel zouden maken om de soldaten terecht te wijzen en zo dat niet zou helpen, de soldaten dan te bestraffen voor dergelijke beledigingen, dan zou dit niet nalaten het gewenste effect te sorteren.“

Vele mensen willen zich, als zij

vloeken, verontschuldigen door te zeggen, dat de Tien Geboden enige duizenden jaren geleden werden gegeven aan een volk ver weg, maar men moet er wel aan denken, dat Hij ze niet alleen met macht aan de Israëlieten gaf, maar Hij herhaalde ze ook nog eens met nadruk voor de Joden in het Midden des Tijds en Hij heeft ze zelfs in onze eigen bedeling nog eens voor ons eigen bestwil en leiding herhaald. Tot de jongeman van Jeruzalem, die de manier vroeg om zalig te worden, zeide Christus: „Wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden.“ (Matth. 19 : 17).

De gretige vrager ging verder: „Welke“

Toen herhaalde de Heer voor hem de Tien Geboden. Zij waren nog altijd van toepassing. Ook zeide Hij in Zijn Bergrede:

„Zweert ganselijk niet.....“
(Matth. 5 : 34).

De Apostel Paulus veroordeelde vloekende mensen, zeggende:

„Hun keel is een geopend grat; met hun tongen plegen zij bedrog, slangenvenijs is onder hunne lippen; welker mond vol is van vervloeking en bitterheid.“
(Rom. 3 : 13/14).

En Jacobus geselde dit kwaad als volgt:

„Maar de tong kan geen mens temmen; zij is een onbedwingelijk kwaad, vol van dodelijk venijn.....

Uit dezelfde mond komt voort

zegening en vervloeking. Dit moet, mijne broederen, also niet geschieden."

(Jac. 3 : 8, 10).

Wij, die gedachteloos en onachtzaam, slecht en uitdagend zijn, moeten er aan denken, dat we niet straffeloos Gods naam kunnen misbruiken.

Op de planken en door de telefoon worden dagelijks gevoelige oren en ogen beledigd door het ongeoorloofde en godslasterlijke gebruik van de namen van God onze Heer. In de club, op de boerderij, in maatschappelijke kringen, in zaken en in elke levenswandel worden de namen van de Verloser aanmatigend en zondig gebruikt. Maar er zijn toch ook mensen, die de Heer liefhebben en Zijn naam eerbiedig uitspreken.

In een klein plaatsje in Idaho houdt een goede man een garage en hij heeft zijn mecaniciens er toe kunnen brengen zich van vloeken en verwensingen te onthouden. Zijn klanten merken dat wel en vinden het prettig. Zelfs de verdorven mensen kunnen geen bezwaar hebben tegen de

zuiverheid van zijn zaak.

Toen St. Paul's Kathedraal in aanbouw was werd de volgende kennisgeving voor de arbeiders opgehangen:

„Aangezien onder arbeiders en andere mensen zo vaak de goddeloze gewoonte van vloeken wordt waargenomen tot schande van God en verachting van het gezag; en opdat dergelijke goddeloosheid volkomen van dit werk, hetwelk bestemd is voor de Dienst van God en om godsdienst te eren, verdreven zal worden, wordt hier bevolen, dat goddeloos gevloek misdadig genoeg geacht zal worden, om de daaraan schuldige arbeiders te ontslaan."

Laten we opnieuw onszelf aan eerbiedige gewoonten toewijden, opdat wij uitdrukking kunnen geven van onze dankbaarheid tegenover onze Heer voor Zijn onvergelijkelijk offer. Laten wij aan zijn hedendaags bevel denken:

„Daarom laat alle mensen achtgeven hoe zij Mijne Naam op hunne lippen nemen."

(Leer en Verb. 63 : 61).

*Verzoeken als men kan dwingen,
geleiden als men kan gelasten,
dat is de hoogste tact.*

Benjamin Franklin

Wie is de Schepper van het plan van Zaligheid?

door Bruce R. McConkie,
van de Eerste Raad der Zeventigers

Wie schiep en legde het Plan van Zaligheid voor, zoals het in de Hemelse Raad in het voorbestaan werd opgenomen? Bood Christus een plan aan, dat de mensen hun vrije wil liet en steunde Lucifer een ander, dat gegrondvest was op dwang?

Hoewel we soms horen vertellen, dat er twee plannen waren — Christus' plan van vrijheid en vrije wil, en Lucifer's plan van slavernij en dwang — is zulk een lering niet in overeenstemming met het geopenbaarde woord. Christus maakte niet een plan van verlossing en zaligheid en Lucifer evenmin. Er waren geen twee plannen naar keuze: er was er slechts één; en dat was het plan van de Vader; uitgedacht, uitgewerkt, voorgelegd en van kracht gemaakt door Hem. Christus maakte echter het plan van de Vader het Zijne door Zijn gewillige gehoorzaamheid aan de daarin gestelde voorwaarden en condities.

Een kennis van deze gebeurtenissen in God's Hemelse Koninkrijk

in het voorbestaan zal ons een beter begrip geven van de ware orde van zaken in Zijn aardse Koninkrijk, de Kerk, en zal de verstandige Heilige ook een weg wijzen, die hij in al zijn aangelegenheden kan volgen. In het kort is dit hetgeen plaats vond:

De Vader is en was een Persoon met een tabernakel, een Heilig Man met een lichaam van vlees en beenderen. Hem werden de scharen van geestes-kinderen in het voorbestaan geboren, waarvan Jehova, of Christus, de oudste, de eerstgeborene was. Lucifer, „een zoon van de morgen“ bevond zich ook onder deze scharen, evenals de geesten van alle mensen, die geboren zijn of nog geboren zullen worden op deze aarde.

Deze geesten, begiftigd met een vrije wil en geregeerd door een wet, ontwikkelden een verscheidenheid van talenten en bekwaamheden. Sommigen werden edel en groot. Lucifer klom op tot een positie van grote verheven-

heid en gezag, maar Christus, die boven hen allen verheven was, werd „gelijk god”. (Abr. 3 : 24). Sprekende over het voorbestaan zeide Joseph Smith: „God zelf, Die zich te midden van geesten en heerlijkheid bevond, oordeelde het juist, omdat Hij meer intelligentie bezat, om wetten in te stellen, waardoor de rest het voorrecht zou genieten evenals Hijzelf vooruitgang te maken.” Deze wetten, het plan van verlossing en zaligheid van de Vader, omvatte, onder andere, het volgende:

1. Op bevel van de Vader moesten Christus en andere noble en grote geesten deze aarde scheppen.
2. Dan moest ieder geesteskind in sterfelijkheid geboren worden, een aards lichaam op zich nemen, waarin de eeuwige geest kon wonen en een proeftijd doormaken om de uiteindelijke geschiktheid te kunnen vaststellen voor het soort leven, waar de Vader behagen in scheidt.
3. Lichaam en geest zouden tijdelijk door de dood worden gescheiden, waarbij de geest naar een wereld van wachtende geesten zou gaan, en het lichaam tot het stof der aarde zou terugkeren.
4. De belangrijkste hoeksteen van het hele plan zou het verzoeningsoffer van een Verlosser zijn, één van de geestezonen van de Vader die in de wereld geboren zou worden als Zijn letterlijke Zoon

in het vlees. Hierdoor zou een opstanding teweeg worden gebracht, een hereniging van lichaam en geest in onsterfelijkheid, welke nimmer meer gescheiden zouden worden.

5. En ten slotte zou er een dag des oordeels komen, waarop ieder mens zijn juiste maat toegemeten zou krijgen, en waarbij zij, die in volle rechtvaardigheid hadden geleefd, verhoogd zouden worden, niet alleen tot onsterfelijkheid, maar ook tot het eeuwige leven, hetzelfde soort leven, dat de Vader leidt.

Stap voor stap werd dit plan ontvouwd, geleerd en in werking gesteld. En toen, nadat de aarde was geschapen, nadat het vooruitzicht op de sterfelijke toestand was aangekondigd, nadat de komende dood en de opstanding bekend waren geworden, nadat de noodzakelijkheid van een Verlosser vanuit de Hoge Hemelraad was verkondigd, sprak de Vader deze woorden: „Wien zal Ik zenden?” (Abr. 3 : 27). Dat wil zeggen, wien zal Ik zenden om Mijn Zoon in den vlees te zijn, om zowel lichamelijk als geestelijk in Gethsemane te lijden door de zonden der wereld op zich te nemen, om aan het kruis genageld te worden, de mensen van de val vrij te kopen, om de Verlosser te zijn?”

Er waren twee vrijwilligers. Beiden zeiden: „Hier ben ik, zend mij.” Maar Christus, die de eerste was, zeide tevens: „Vader, Uw wil geschiede, en de heerlijk-

heid zal U zijn voor eeuwig.” (Mozes 4 : 2). Dat wil zeggen: Ik zal Uw plan van zaligheid blijven aannemen. Ik zal het aanvaarden zonder wijziging of verandering. En U zij de eer!

Lucifer, de tweede vrijwilliger, bezat niet zo'n geest van gehoorzaamheid. „Ik wil Uw zoon zijn”, zeide hij, „en ik wil de gehele mensheid verlossen, zodat niet ene ziel verloren zal gaan, en zekerlijk wil ik het doen; geef mij daarom Uwe eer.” (Mozes 4 : 1).

Dat wil zeggen: Lucifer hing het plan van de Vader aan, waarbij de geesteskinderen lichamen van vlees en beenderen zouden krijgen, zouden sterven en weer op zouden staan. Maar Lucifer wilde de proeftijd van de sterfelijke toestand opgeven; hij wilde de mens zijn vrije wil ontnemen, de noodzakelijkheid van een oordeel overeenkomstig de werken verhinderen en de mensen een zaligheid opleggen, zonder enige moeite of poging daartoe van hun kant — iets onmogelijks, aangezien er geen vooruitgang kan bestaan zonder een bepaalde stuwende kracht, door gehoorzaamheid aan wetten. En als klap op de vuurpijl: Lucifer was er op uit om als zijn persoonlijke beloning de macht, positie en troon van de Vader te verkrijgen.

De zaak werd heel duidelijk gesteld. Er moest een beslissing genomen worden en de Vader (steeds de Vader!) vaardigde dit bevel uit: „Ik zal de eerste zenden” (Abr. 3 : 27), waarbij Hij Christus koos om het „Lam,

dat geslacht is sinds de grondlegging der wereld” (Openb. 13:8; 1 Petr. 1 : 19-20) te zijn.

Toen gebeurde het, dat de „tweede toornig werd en zijn eerste staat niet behield; en te dien dage volgden velen achter hem.” (Abr. 3 : 28) Toen gebeurde het, dat een derde van de hemelse heerscharen (Leer en Verb. 29 : 36) zich van de Vader afkeerden, „omdat zij hun vrije wil hadden”. En toen was het, dat „er krijg in de hemel was” (Openb. 12 : 7) en zij, die uitgeworpen werden, werden „de duivel en zijn engelen.” (Leer en Verb. 29 : 37)

Dit is in korte trekken het verhaal; en alle schriftuur legt dezelfde getuigenis af. Het is steeds het plan van de Vader; en steeds is de Zoon de gehoorzame medewerker:

„Ik ben in de wereld gekomen, om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden. En Mijn Vader had Mij gezonden, opdat Ik aan het kruis zou worden verheven.” (3 Nephi 27 : 13/14).

„Mijn spijze is, dat Ik doe de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft en Zijn werk volbrengt.” (Joh. 4 : 34).

„Ik kan van Mijzelven niets doen ...Ik zoek niet Mijnen wil, maar de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft.” (Joh. 5 : 30).

„Ik ben uit de hemel nederge daald, niet opdat ik Mijne wil zou doen, maar de wil Desgenen, Die mij gezonden heeft.” (Joh. 6 : 38) „Ik doe van Mijzelve niets, maar deze dingen spreek Ik, gelijk Mijn

Vader Mij geleerd heeft. En die Mij gezonden heeft is met Mij; de Vader Mij geleerd heeft. En die laten, want Ik doe altijd, wat Hem behagelijk is." (Joh. 8 : 28/29).

Uit deze samenvatting van gebeurtenissen en uit deze beginselen leren we enige grote lessen. Eén er van is, dat de regering in het Vóórbestaan geen democratie was, evenmin als de Kerkleiding thans een democratie is. Het was toen een koninkrijk; het is nu een koninkrijk. De Heer maakt altijd de wetten, vaardigt decreten uit en vraagt Zijn kinderen te gehoorzamen en vooruitgang te maken. Door hun vrije wil werd aan de geesten in het voorbestaan het democratische beginsel toegestaan om Christus' aanstelling als Verlosser te aanvaarden of te verwerpen. Zo is het van-

daag: de mensen kunnen de heilzame waarheden van het Evangelie aannemen of verwerpen. Maar hij, die ze verwerpt zal er altijd voor moeten boeten.

En verder: Door Zijn Vader's plan na te volgen, ging Christus van genade tot genade, tot Hij de volheid van de Vader ontving, (Leer en Verb. 93 : 6/17), zodat nu, nadat Hij het verzoeningsoffer heeft gebracht en „volmaakt geworden zijnde" Hij geworden is „de Schepper van eeuwige zaligheid voor allen, die Hem gehoorzamen" (Hebr. 5 : 9). En dus worden Hem de glorie en eer in alle dingen toegeschreven en zij, die mede-erfgenaar met Hem willen zijn moeten in gehoorzaamheid, evenals Hij van genade tot genade gaan. De sleutel tot volmaaktheid en vooruitgang is: „VADER. UW WIL GESCHIEDE."

Attentie!

Najaarsconferenties de Zending door:

- 10 en 11 October - Utrecht
- 17 en 18 October - Rotterdam
- 24 en 25 October - Groningen
- 8 November - Arnhem
- 15 November - Amsterdam
- 21 en 22 November - Den Haag
- 29 November - Antwerpen

Houdt nu reeds die dagen vrij. Weest bij Uw broeder zij aan zij!

Wat het betekent om een goed Mormoon te zijn

door Ada S. Van Dam

*

Drie en twintig jaar geleden arbeidde ik als een zendinge in het zendingsveld der Noord-Westelijke Staten van Amerika en gedurende ongeveer een jaar woonde ik in Seattle, Washington. Zoals Rome in Italië is ook Seattle gebouwd op zeven heuvelen. Zij heeft een zeehaven en is een prachtige havenstad. Schepen uit het Oosten, Alaska, Australië en uit de eilanden van de Pacific varen er binnen en maken haar een zeer drukke en interessante stad. In haar omgeving zijn vele meren en het waterverkeer speelt 'n belangrijke rol in haar industrie. Seattle is waarlijk een prachtige stad en ik leerde echt van haar te houden.

Omdat zovele wouden en bomen in het mooie Noordwesten aange troffen worden, zijn de meeste huizen opgetrokken uit hout en gewoonlijk wit geverfd. Washington kent overvloedige regenbuien, het gebladerte is er dan ook altijd groen en fris. Het is uiterst schilderachtig om die witte huizen te

zien, genesteld tussen het groene loof aan de heuvelhellingen.

Op zekere dag, terwijl we tractaatwerk verrichten, klopten mijn gezellin en ik aan, aan de deur van een mooi wit huisje. Rode rozen groeiden bij de ingang en nog kan ik mij de geur herinneren van hun uitzonderlijke welriekendheid toen we daar op die mooie zomermorgen stonden. Beiden, de man en zijn vrouw waren thuis. We stelden ons voor en zij verzochten ons binnen te komen om met hen te spreken. We vonden hen uiterst vriendelijk en belangstellend.

Mijnheer MacPherson zegde ons: „Sinds lang heb ik 'n vraag in mijn gedachten. Ik hoop dat U deze voor mij kunt beantwoorden. Vele jaren geleden zegde mij een man in de fabriek waar ik werk het volgende: „Mac, je bent een flinke kerel! Je bent goed genoeg om een Mormoon te zijn!” Menigmaal heb ik nagedacht over die opmerking gedurende de afgelopen jaren en nu zou ik willen dat U mij vertelt wat soort van persoon een „goed Mormoon” is.

Mijnheer en mevrouw MacPherson, mijn gezellin en ikzelf gingen uit in hun hof en aanschouwden de prachtige golf Puget Sound. We zaten daar tussen de rozen en de wijnstokken, de rhododendron en de sering. We sloegen de schepen in de verte gade, die afvoeren naar alle hoeken der wereld. En terwijl we daar zo genoten die morgen in hun mooie tuin, spraken we over de schoonheid van de godsdienst. We vertelden hen dat men vele dingen moet doen om het Evangelie te beleven, en dat onze godsdienst een praktische godsdienst is. Zij bereidt ons voor op alle daagse plichten zowel als zij bijdraagt tot onze geestelijke groei en ontwikkeling. We legden hen uit dat (1) behoorlijk zelfrespect, (2) liefde voor de naaste en (3) toewijding aan God de leidende beginselen zijn. We verklaarden hen dat zóveel is vereist omdat wij leden zijn van de *herstelde* Kerk van Jezus Christus. Hier zijn enkele punten die we discussieerden:

1. Een „goed Mormoon” zal de deugden, door Jezus Christus onderwezen, beminnen en zal Hem op elke mogelijke manier navolgen.
2. Een „goed Mormoon” zal nederig en vroom zijn. Hij zal de Heer zoeken in zijn dagelijks leven en zal geleid worden door zijn geest. Hij zal privaat- en ook familiegebed hebben en zijn kinderen leren zich te wenden tot hun Hemelse Vader voor leiding en hulp.
3. Een „goed Mormoon” is eerlijk.
4. Een „goed Mormoon” is ijverig en werkt hard.

5. Een „goed Mormoon” zal de Zondag in acht nemen als een dag van eredienst en rust. Hij zal de avondmaalsdienst en andere vergaderingen bijwonen.

6. Een „goed Mormoon” is verstandig — hij weet dat intelligentie de glorie is van God. (L & V 93 : 36).

Hij beseft dat welk beginsel van intelligentie hij in dit leven ook bereikt, het met hem zal verrijzen in de opstanding. (L & V 130 : 18). Ons geloof is veelomvattend in zijn aard. In de Kerk is er plaats voor *alle* waarheid. „Indien er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar.” (13de Artikel des Geloofs).

7. Een „goed Mormoon” zal een goede huishouding hebben; hij zal zijn huis een „hemel” maken voor zijn of haar geliefden.

8. Een „goed Mormoon” zal zijn tiende en offeranden betalen.

9. Een „goed Mormoon” is kuis in zijn zeden. Dat is een van de meest belangrijke wetten aan Gods' kinderen gegeven. Een „goed Mormoon” beseft dat ieder waardig man het voorrecht en de plicht heeft om als het hoofd van zijn gezin te staan — de vader van een nageslacht, dat een zegen zal zijn en tot eer zal strekken van hem en zijn naam. Even sterk is het recht van de vrouw om een echtgenote en moeder te zijn in de familie van het mensdom. De heiligen der laatste dagen beschouwen het huwelijk door God verordend en voor hen is dit een heilige overeenkomst. „Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder

verlaten, en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Gen. 2 : 24).

Persoonlijke zuiverheid is van zeer groot belang. In Gods’ ogen is onwettige vereniging der geslachten één van de meest ernstige misdaden die kunnen gepleegd worden. In Alma afdeling 39 lezen we „dat deze dingen een gruwel in de ogen des Heren zijn, ja, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest, de gruwelijkste van alle zonden.”

10. Een „goed Mormoon” zal spijt voelen over zijn fouten en verkeerdheden en zal iedere dag trachten beter te doen. „Wat we zijn is Gods’ gift aan ons; en wat we van onszelf maken is onze gift aan God.”

11. Een „goed Mormoon” zal vriendelijk, vergevingsgezind, medegevoelend, onbaatzuchtig en vol van liefde zijn.

12. Een „goed Mormoon” zal een goed gebuur zijn. Gods’ geest is een geest van liefde. „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” is één van de grote geboden; het tweede grootste naast God lief te hebben. Er zijn dingen die een gruwel in Gods’ ogen zijn. Enkele van die dingen staan vermeld in de Tien Geboden, en er zijn nog andere dingen in de Bijbel, die ernstig en veelvuldig dienen in overweging genomen te worden. In Spreuken 6 : 16—19 staat er: „Deze zes haat de Here, ja zeven zijn voor zijn ziel een gruwel: hoge ogen, een valse tong, en handen die onschuldig bloed vergieten, een hart dat

ondeugdzaam gedachten smeedt, voeten die zich haasten om tot kwaad te lopen, een vals getuige die leugens blaast, en wie tussen broederen twisten aanstoekt.”

Deze zeven dingen hebben allen betrekking op één onderwerp: oproer en moeilijkheden veroorzaken met en voor andere mensen. God haat dit alles! Een „goed Mormoon” zal een vredestitcher en niet een onruststoker zijn onder zijn medemenssen.

13. Een „goed Mormoon” zal het woord van wijsheid nakomen. De Kerk leert dat onze lichamen de „tempelen van God” zijn en daarom moeten zij in kuisheid en heiligheid als zodanig gehouden worden. Gods’ geest vertoeft niet in een onzuiver tabernakel.

14. Een „goed Mormoon” zal tot het „einde toe volharden.” „En indien gij Mijn geboden onderhoudt en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (L & V 14 : 7).

15. Een „goed Mormoon” vertrouwt op God. „En daarom verzoek ik u, dat gij naar mijn woorden zult luisteren en van mij leren, want ik weet, dat allen, die hun vertrouwen in God stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatsten dage opgewekt.” (Alma 36 : 3).

16. Een „goed Mormoon” eert het Priesterschap. Hij steunt degenen die boven hem geplaatst zijn met zijn hart en zijn hand. Hij begrijpt dat vitterij en critiek de eerste stap is op de weg tot de afval.

(Vervolg pag. 251)

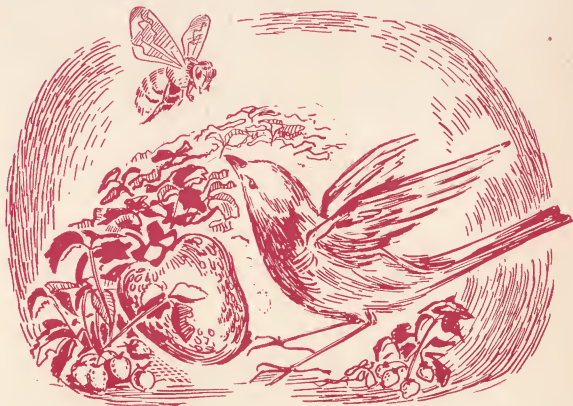
Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster“ voor onze zonnige jeugd.

Verzorgd door Zr. Ann C. Okker.

Het zoemende bijtje en de lekkere rode aardbei

door Clara Erlandsen Dittman

Het was één van die warme, zonnige dagen in Juni, waarop de hele wereld een vrolijk liedje scheen te neuriën. Het zoemende bijtje vloog langzaam over het aardbeien-veldje en schonk nergens bijzondere aandacht aan.

Maar toen kreeg zij het plotseling in de gaten!

Het was zó groot, dat zij eerst haar ogen niet kon geloven! Zij vloog dicht over het aardbeien-veldje, en zeker, daar zag zij het! Het was de grootste, roodste en lekkerste aardbei, die het zoemende bijtje ooit had gezien! Het leek wel op een rode appel, die vanuit de groene bladeren van de aardbeienplanten naar haar lonkte.

En toen besloot het zoemende bijtje meteen, dat niemand anders dan kleine Billy die lekkere rode aardbei zou hebben. Nu had het zoemen-

de bijtje een bijzondere reden om die aarbei voor kleine Billy te bewaren. Want zie je, gisteren was het zoemende bijtje gevangen geraakt in het kleverige web, dat de oude Oma Spin tussen twee takken van de Jonathan-appelboom had gesponnen en juist toen zij alle hoop had opgegeven, dat zij er nog uit kon komen voordat Oma Spin haar op zou slokken, was kleine Billy langs gekomen. Hij joeg Oma Spin weg en haalde het zoemende bijtje uit het web, waarbij hij heel voorzichtig was haar gaasachtige vleugels niet te beschadigen, en toen liet hij haar weer vliegen. En nu kon het zoemende bijtje „Dank-je” tegen kleine Billy zeggen door deze lekkere rode aardbei voor hem te bewaren!

Juist op dat ogenblik hoorde zij een geklapper van vleugels en vloog Mijnheer Roodborst in het aardbeiveldje. En hij vloog regelrecht op de lekkere rode aardbei af! Maar vóór hij er het kleinste hapje van kon nemen, vloog het zoemende bijtje op hem af en zij gonsde zó hard, dat Roodborst dacht, dat het zo'n verschrikkelijke, grote hommeltje was, zo één, die vogels werkelijk kwaad kan doen!

„Ga weg! Ga weg!” gonsde het zoemende bijtje. „Niemand anders dan kleine Billy mag deze lekkere rode aardbei hebben!”

Toen Mijnheer Roodborst zag, dat het maar zo'n hele kleine honingbij was, die al dat lawaai maakte, moest hij verschrikkelijk lachen.

„Jij grappige kleine bij”, zei hij, „hoe kun jij me beletten die lekkere rode aardbei op te eten?”

„Kleine Billy was vorige winter zo goed voor je, toen je je vleugel gebroken had en niet weg kon vliegen”, zei het zoemende bijtje. „Hij gaf je kruimpjes te eten, toen er sneeuw lag en je zo'n honger had.”

Roodborst knikte met zijn kleine kopje en keek het zoemende bijtje met zijn glimmende kraalogen aan.

„Dat is zo!” riep hij uit. „Kleine Billy was erg goed voor me. Ik zal deze lekkere rode aardbei voor hem bewaren! En hij nam een kleinere rode aardbei en vloog terug naar de bomen.

Het zoemende bijtje ging op een aardbeien-bloesem zitten en bediende zichzelf van een lekker teugje zoete nectar. En toen keek zij op en zag baas Koe recht op het veldje afkomen. Baas Koe haar grote hoeven gingen plof-plof op de zachte aarde en lieten overal grote gaten achter. Wanneer Baas Koe op de lekkere rode aardbei zou stappen zou zij helemaal plat zijn en dan had kleine Billy er helemaal niets aan!

Het zoemende bijtje vloog vlug naar Baas Koe en gonsde om haar kop, om te maken, dat ze naar haar zou luisteren.

„Baas Koe! Baas Koe!”, gonsde zij, „loop alstjeblieft niet door het aardbeien-veldje!”

„En waarom niet?” loeide Baas Koe. „Waarom zou ik niet door het aardbeiveldje lopen, als ik dat wil?”

„Omdat je dan misschien de grootste aarbei ter wereld plat zou trap-

pen en dan kan kleine Billy haar niet opeten! Loop toch alstjeblijft om het aardbeien-veldje heen, Baas Koe!"

Baas Koe stak haar lange roze tong uit en liet haar slik-slik over haar glimmende bruine neus glijden.

„Daar heb je gelijk in, zoemend Bijtje”, loeide ze, „kleine Billy zou de lekkere rode aardbei nooit kunnen opeten als ik haar met mijn grote hoeven plattrapte. Daarom zal ik om het veldje heenlopen. Billy is altijd goed voor mij en hij laat me koel water drinken wanneer het warm is.”

Baas Koe stak nog eens haar lange roze tong uit en liet die slik-slik over haar glimmende bruine neus gaan en toen wandelde ze weg, terwijl haar grote hoeven plof-plof, plof-plof in de zachte aarde gingen.

„Oei!”, zei het zoemende bijtje, terwijl zij zich met haar ene vleugel wat koelte toewuifde, „ik wou maar, dat kleine Billy naar buiten kwam en de lekkere rode aardbei plukte vóór er nog iets meer gebeurt!”

Nauwelijks had zij dit gezegd toen zij „Knor-Knor” hoorde en wie anders kwam er naar het aardbeienveldje dan oude Grootmoe Varken? Haar kleine varkensoogjes keken overal rond naar iets lekkers en toen zij de prachtige rode aardbei in het oog kreeg, liep ze zo hard, dat haar vette heupen schomeldeschom-schommeldeschom heen en weer wiegden. Het zoemende bijtje vloog regelrecht op haar snuit af en verraste haar zó, dat ze plotseling bleef staan.

„Wat zijn dat voor slechte manieren!”, bromde ze boos. „Weet je niet iets beters te doen, dan een oude dame zo'n schrik aan te jagen!”

„Neem me alstjeblijft niet kwalijk, Grootmoe Varken”, smeekte het zoemende bijtje, „maar ik moest U wel tegenhouden. Eet alsjeblijft niet die grote lekkere aardbei op. Die is voor kleine Billy!”

„Maar ik houd zo van grote lekkere rode aardbeien!” knorde Grootmoe Varken. Buiten gele mais en melk houd ik het meest van lekkere rode aardbeien!”

„Kleine Billy geeft je iedere dag gele mais en melk, Grootmoe Varken” gonsde het zoemende bijtje, „en hij houdt ook het meest van lekkere rode aardbeien!”

„Dat is zo”, zei Grootmoe Varken. „Kleine Billy geeft me gele mais en melk. Ik zal meteen gaan kijken of er iets in mijn trog is”, en ze schommelde weg naar het grote varkenshok en kroop onder de heg door.

Het zoemende bijtje lachte bij zichzelf en ging weer even zitten om een teugje nectar te drinken, toen Moeder Kloek en haar zes donzige gele kuikens over het erf naar het aardbeienveldje kwam.

„O hemeltje! O hemeltje!” riep het zoemende bijtje uit. „Die lekkere rode aardbei zou een prachtig hapje zijn voor deze zes hongerige gele kuikens!”

Zij vloog hen tegemoet en gonsde en zoemde om Moeder Kloek heen en maakte zo'n lawaai, dat ze uitriep: „Zoemend Bijtje! Waar maak je zo'n spektakel om?”

„Moeder Kloek”, gonsde het zoemende bijtje „volg me en ik zal je de mooiste tarwe laten zien, die de boer deze morgen heeft gestrooid!” Het was een geluk, dat zij zich de glanzende gele tarwe herinnerde die onder een bosje bij het kippenhok lag en zij zoemde over het erf met Moeder Kloek en de kuikens vlak achter zich aan. De donzige gele kuikens begonnen ijverig in de aarde te krabben, terwijl Moeder Kloek hun liet zien hoe ze het moesten doen. Met een zucht van verlichting begon het zoemende bijtje terug te vliegen naar het aardbeienveldje, maar wat zij daar zag, verraste haar zó, dat zij over de kop duikelde en ondersteboven begon te vliegen!

Daar stond een vreemde kleine jongen voorovergebogen om de lekkere rode aardbei te plukken. Het zoemende bijtje wist niet hoe hij er kwam, maar zij wist wel hoe zij dit zaakje op zou lossen! Zij vloog regelrecht op de vreemde kleine jongen af en ging op de hand zitten, die op het punt stond om de lekkere rode aardbei te plukken en zij prikte hem met haar angel.

„Ga weg, jij lelijke kleine bij!” riep de jongen uit, terwijl hij zijn hand schudde. en weer strekte hij zijn hand naar de lekkere rode aardbei uit. Nu weet je, dat een honing-bij maar één keer kan steken en dan moet zij sterven! Het zoemende bijtje vloog terug en ging weer op de hand van de vreemde kleine jongen zitten. Zij drukte een beetje harder op haar angel en zei: „Als je die lekkere rode aardbei niet laat zitten, dan zal ik je werkelijk steken.” Zij dacht er niet eens aan, wat er dan met haar zou gebeuren! Maar kleine Billy zou die lekkere grote rode aardbei hebben!

„Aul!” riep de vreemde kleine jongen uit. Het zoemende bijtje wist, dat zij haar angel niet werkelijk zo ver had uitgestoken en toen de kleine jongen zijn hand van de lekkere rode aardbei terugtrok en uit het aardbeienveldje wegliep, ging het zoemende bijtje op een aardbeienbloempje zitten en zij lachte als zij er aan dacht hoe verschrikt de jongen was geweest.

Toen ging de keukendeur open en kleine Billy kwam naar het aardbeienveldje toegerend. Het zoemende bijtje vloog hem gelukkig tegemoet. Zij liet kleine Billy meteen de lekkere rode aardbei zien.

„O, kijk eens”, riep kleine Billy uit, „dat is de aller-allergrootste lekkerste rode aardbei in de hele wereld!”

En kleine Billy moest vier keer happen, vóór hij haar op had! Het zoemende bijtje zat op een aardbeienbloempje en keek naar hem. Zij was blij, dat zij de lekkere rode aardbei voor Billy had gered en zij gonsde omhoog de lucht in, duikelde over de kop en vloog ondersteboven om Billy te laten zien, hoe blij zij wel was!

„Jij bent een grappig bijtje”, zei kleine Billy.

Vreemde dingen in de wereld

Bomen die melk geven

door Howard Olgin

Hebben jullie er wel eens over nagedacht, waar de melk vandaan komt? Natuurlijk, wanneer we aan melk denken, denken we meteen aan een koe. Toch is dit niet de enige manier in de wereld om aan melk te komen. Er zijn werkelijk ook bomen die melk geven! Zij zijn erg algemeen in Venezuela, Columbia, Brazilië, Guyana en andere plaatsen in Zuid-Amerika. Deze bomen worden „koeien-bomen” genoemd. Zij bereiken een hoogte van 30 meter en hebben leerachtige bladeren. Wanneer deze bomen afgetapt worden leveren zij een melkachtig voedzaam vocht, en in zulk een overvloed, dat het een belangrijk voedingsmiddel betekent. Dit vocht heeft het uiterlijk en de kwaliteit van koemelk en de inlanders, die daar wonen drinken het voor hun plezier en hun gezondheid.

* * * * *

(Vervolg van pag. 246)

17. Een „goed Mormoon” zal zijn lidmaatschap in de Kerk aanzien als één van de grootste zegeningen in zijn leven, en hij zal op elke manier er naar streven om zijn getuigenis te ontwikkelen en om tot eer te strekken van de Kerk.

Terwijl mijn gezellin en ik spraken met mijnheer en mevrouw MacPherson, was er vreugde in zijn stem toen mijnheer MacPherson zegde: „Ik beschouw het als een compliment dat men mij zegt dat

ik „goed genoeg ben om een Mormoon te zijn.” Ik zou graag die man vandaag terugzien en hem danken voor het hoogste eerbewijs dat ooit aan mij gegeven werd.” Die zormermorgen in 1930 in Seattle, Washington, toen wij ons onderhielden met mijnheer en mevrouw MacPherson in hun prachtige rozentuin, het heerlijk uitzicht hebbende op de golf van Pudget Sound, voelde ik mij zeer trots een Mormoon te zijn!

GEMEENTE SINT PHILIPSLAND

Telefoon no. 1

Postrekening 55106

Men wordt verzocht bij beantwoording van dit schrijven dagtekening
en onderwerp aan te tekenen

Onderwerp:

BURG. STAND.

Bericht op schrijven van:

Bijlagen:

Aan

het MICROFILM LABORATORIUM
DER GENEALOGICAL SOCIETY

te

's GRAVENHAGE

SINT PHILIPSLAND. 24 Juli 1953.

Wij voelen ons gedrongen de persoonlijke dank nog schriftelijk vast te leggen voor de mooie daad, die door U is verricht met de verfilming van de registers van de Burgerlijke Stand, enz. dezer gemeente.

Wij zijn zeer getroffen door de bereidheid waarmee dit is verricht en geven U de verzekering, dat de door U verleende hulp in deze voor ons zo moeilijke omstandigheden nimmer zal worden vergeten.

Tengevolge van de watersnood blijkt ons herhaaldelijk van welke waarde dit werk is en zijn zal, daar te dezer plaatse verschillende waardevolle stukken verloren zijn geraakt, die voor de toekomst onmisbaar zijn.

Indien wij U in de toekomst van dienst kunnen zijn dan verklaren wij ons daartoe ten zeerste bereid en verblijven met hoogachting,

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN SINT PHILIPSLAND.

De Wethouder,

De Burgemeester,

BEZOEK AAN GETEISTERD *Zeeland*

Bij het schrijven van dit bericht valt mij als nooit tevoren de betekenis op van de naam van de onlangs zo zwaar getroffen provincie Zeeland. Het ligt gelukkig al weer maanden achter ons, dat het grote onheil door de zee aan dit schone vruchtbare land werd aangericht. De daden van liefdevolle hulp, die van overal zo spontaan werd geboden, gepaard aan de grote ijver en inspanning van de Bestuurders en werkers voor het herstel, hebben getuigenis afgelegd van de bekende Zeeuwse spreuk: „Luctor et emergo”.

Ondanks het vele leed, dat door de ramp werd veroorzaakt, en waaronder ontelbaar velen nog gebukt gaan, doet het weldadig aan om in deze benauwde tijden persoonlijk getuige te mogen zijn van de grote zegeningen van onderlinge hulp en steun naar waarlijk Christelijke begrippen.

Dat de Christelijke liefde nog leeft, daarvan mochten President Donovan H. Van Dam en ondergetekende ervaren, bij de officiële opening en ingebruikstelling van het noodgemeentehuis op St. Philipsland, door de Commissaris der Koningin in Zeeland, Jhr. Mr. A. F. C. Casembroot. Tijdens een bijzondere Raadsvergadering, die in dit noodgemeentehuis op Zaterdag 18 Juli 1953 plaats vond, was het inderdaad roerend om de Burgemeester van het zwaar getroffen schiereiland, de heer L. J. de Jonge, met bewogen stem zoveel hulde en dank te horen betuigen aan de genodigden voor de spontane hulp, die ook dit land mocht ondervinden.

De geschenken aan deze gemeente waren wel van zeer uiteenlopende aard. Daar was dan eerst het Noodgemeentehuis zelf als geschenk van de stad en ambt Delden, de moderne inventaris van weer een andere Nederlandse gemeente of instelling, een kostbare rekenmachine uit Zweden, een doos zilveren lepeltjes als *extra* gift van vertegenwoordigers van het Rode Kruis uit Brabant en vele andere geschenken waarmee wij niet volledig bekend zijn.

Ook de Nederlandse Zending van de Kerk van Jezus Christus van de H.d.l.d., vertegenwoordigd door President Donovan H. Van Dam, mocht het grote voorrecht smaken, blijk te kunnen geven van medeleven in de noden van het Christelijk volk van Zeeland. Het omvangrijke Micro-filmwerk dat in Nederland en daarbuiten voor de Kerk, door de „Genealogical Society” wordt uitgevoerd, heeft reeds grote bekendheid en waardering verkregen.

Met bescheiden woorden werden door President Van Dam aan het Gemeentebestuur een 10-tal filmrollen aangeboden, welke een filmcopie bevatten van voor deze gemeente zeer waardevolle registers der Burgerlijke Stand e.a.

Het hierbij afgedrukte schrijven van Burgemeester en Wethouders drukt wel duidelijk de waardering uit voor het film-geschenk.

Ook het Kerkraadsbestuur van de Nederlands Hervormde Kerk te Sint Philipsland was zeer ingenomen met de film-copie van haar oude kerkelijke registers, getuige een uittreksel uit haar dankbetuiging die wij mochten ontvangen, waarin zij zegt:

„Door deze daad zal Uw instelling nog lang in onze herinnering blijven voortleven.“

Wij prijzen de Here voor Zijn evangelie en het begrip van liefde dat nog onder de volkeren wordt aangetroffen, en voor de gelegenheid die ook wij hadden om van die liefde blijk te mogen geven.

Met een ernstig gebed voor Vrede en eensgezindheid in de wereld willen wij blijven streven naar het naleven van Gods geboden.

Ouderling Rinze Schippers.

DANK U!

Op 26 Januari waren Ouderling Green en ik op het Zendingskantoor in Den Haag. In het belang van de Z.H.V. gaf Zr. Van Dam me een opdracht, dat aangezien de huidige voorraad van Z.H.V. boeken uitgeput was, ik een nieuw notulenboek en register voor de Vereniging zou ontwerpen, dat meer doelmatig de gewenste inlichtingen zou omvatten. Het verzoek bevatte ook de aflevering van de boeken in elke gemeente van de Zending met een uitleg van de ge-

bruikswijze en enkele richtlijnen. Mag ik er aan toevoegen dat op die datum de gedachte van alleen te reizen op niet vertrouwde treinen met mijn zeer beperkte kennis van de Nederlandse taal een toetssteen voor mij was. Het leek me dwaas, zelfs onmogelijk. Maar ik besloot: „Zuster Van Dam heeft veel vertrouwen in mij. Ik moet proberen.“

De opdracht is volbracht geworden, en uit het diepst van mijn hart geef ik dank aan mijn Zen-

dingsmoeder voor het voorrecht dat mij aangeboden werd, aan mijn Hemelse Vader voor zijn inspiratie en bescherming, en aan de beminlijke zusters van de Z.H.V. in iedere gemeente voor hun fijne geest van liefde en medewerking. Zij ontvingen mij met hun echt Hollandse gastvrijheid. Zij gaven blijk van een verlangen om voort te gaan in getrouwe dienstvaardigheid in deze vrouwelijke organisatie, tot dewelke de profeet Joseph Smith bij haar oprichting op 17 Maart 1842 het volgende zei: „U zult instructies ontvangen naar de ordening van het Priesterschap, dat God opgericht heeft, door bemiddeling van degene, die aangesteld zijn om de zaken van de Kerk in deze laatste bedeling te leiden en te besturen; en nu draai ik de sleutel in het belang van U in de naam van de Heer, en deze vereniging zal verheugd zijn, en kennis en intelligentie zal van nu af aan nedervloeien; dit is het begin van betere dagen voor de armen en noodlijdenden, die gedwongen zullen worden zich te verblijden en zegeningen op uw hoofden zullen uitgieten.” Vandaag leggen 120.000 leden van de Z.H.V. over de ganse wereld verspreid, getuigenis af van de vervulling van deze woorden en lof weerklinkt voor de onbaatzuchtige inspanningen van deze vrouwen, die terwijl ze anderen zegenden, zelf gezegend werden, in het ten uitvoer brengen van die edele doeleinden en idealen der Z.H.V. Sinds haar ontstaan heeft deze organisatie acties tot hulp van lijden en beproefden, tot opvoeding

en beschaving van haar leden en tot opbouw van een goed tehuis, gezondheid en karakter aangemoedigd en krachtig gesteund. Om maar alleen enkele van de verwezenlijkingen van de Z.H.V. op te noemen weze dit vermeld: Minstens twee hospitalen werden opgericht door de vrouwen van de Zusters-Hulp-Vereniging met opleidingscursussen voor verpleegsters.

Het generaal bestuur stichtte een aantal herdenkingsleningen en studiebeurzen om de opleiding voor verpleegsters en sociale werkers te bevorderen.

Sinds de oprichting van de Kerk, hebben de vrouwen gestemd, zij aan zij met de mannen, bij alle vraagstukken aan de leden der Kerk ter stemming voorgelegd. In het jaar 1870 was het moeilijk verworven en zo gewaardeerd voorrecht van het vrouwelijk stemrecht het eerst op politiek gebied toegelaten in Utah en Seraph Young, achterlicht van President Brigham Young, was de eerste vrouw in Amerika die ter stembus ging.

Een belangrijke zending van de Hulp-Vereniging was deze toen de zusters graan inzamelden en opborgen in geval van hongersnood, een proces dat bijna 'n halve eeuw duurde. Tarwezaad werd bezorgd aan boeren van districten waar de oogst mislukt was. Toen een aardbeving en brand in 1906 San Francisco teisterde, werd een wagenvracht bloem er heen gestuurd om hulp te verlenen aan de noodlijdenden. Een wagenvracht bloem werd ook gestuurd aan degene die gebrek leden in China.

Gedurende de Eerste Wereldoorlog verkocht de Z.H.V. aan de Amerikaanse regering, met de goedkeuring van het Eerste Presidentschap, meer dan 200.000 schepels tarwe, welke een waarde bedroeg van \$ 412.000. Het was een grote dienst voor een prachtig doeleinde, en op een Donderdag, 23 September 1919, wendde President Woodrow Wilson zich tot Emmeline B. Wells, toen 93 jaar oud, en betuigde haar namens de Amerikaanse regering dank om de Z.H.V. tarwe.

Verder, en steeds heugelijk, zijn de wagenvrachten voedsel en klederen, gestuurd aan de behoeftige Europese leden na de laatste oorlog.

En nog frisser in ons geheugen is de watersnood van 1 Februari, waar de Z.H.V. door geldelijke steun en kledereninzameling de getroffen en ter hulpe kwam.

„De zang van de rechtvaardige is een gebed tot Mij” zei de Heer in een openbaring aan Joseph Smith, en de Z.H.V.-Zingende Moeders over de gehele Kerk zijn beroemd geworden.

Jaarlijkse prijzen worden gegeven voor wedstrijden in dichtwerk en korte verhalen om het scheppend schrijven onder de vrouwen van de Heiligen der Laatste Dagen aan te sporen.

Inzendingen op gebied van handenarbeid zoals dekens, kant, schilderstukken, meubelen, speelgoed, voedingswaren, bloemen en kleding, gemaakt van zelfvervaardigde zijde zijn tentoongesteld geworden op Nationale Jaarbeurzen en werden vele prijzen en bekroningen toegekend.

Sociale acties, burgerlijke vooruitgang, radio-uitzendingen, goede literatuurstudie, naai- en handwerk, nieuwe en betere methodes in het huishoudelijk beheer en geloof-bevorderende lessen zijn maar enkele van de voltooiingen van het Z.H.V. program.

De Zusters-Hulp-Vereniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen biedt voor haar leden zegeningen en gelegenheden voor zelfontwikkeling en dienstbaarheid aan. Gelukkig is de vrouw, die aldus werkt in het koninkrijk van de Heer.

Mag ik opnieuw van harte U, getrouwe Z.H.V.-Zusters van de Nederlandse Zending, danken voor uw fijn werk en uw medewerking. Moge God uw rechtvaardige inspanningen kronen met succes en moge Hij U zegenen in uw verlangens om Hem te dienen.

Uw Zuster in het Evangelie,

Charlotte Green

Trots ligt ten grondslag aan alle grote fouten.

Ruskin

Het hoekje voor de ouders

Wit - Zwart

Noodleugentjes - Opzettelijke leugens

Vrij uit het Engels vertaald.

„Jaap vertelde mij vanmorgen een weldoordachte leugen, en ik ben er effenaf ziek van!” Dat was de opmerking die 'n jonge moeder maakte, die ik zeer goed kende.

Ik wou haar antwoorden: „U hebt hem leren liegen!” Maar dit kon ik

natuurlijk niet. Ik wilde haar aantonen *hoe* zij hem had leren liegen. Ik wou haar zeggen:

Het was tijd voor het avondeten toen de telefoonbel rinkelde en Bill, uw man, haakte af. Hij keerde zich om naar U toe en zei: „Nelly wil dat je naar haar toe gaat om kennis te maken met de familie Simpson.” U fluisterde: „Zeg haar dat ik een erge kou gevat heb.” Jaap staarde U in verslagenheid aan. Hij had U pas zien genieten van 'n flinke maaltijd en niets toonde aan dat U een verkoudheid had.

Grote mensen waren zo vreemd soms, maar Jaap dacht dat ze toch wel goede ideeën hebben om uit onaangename toestanden te geraken. Dat dacht hij ook die namiddag wanneer de huisbel klonk en U zegde: „Open eventjes de deur. Ik ben nog niet aangekleed. Wie het ook zij aan de deur, zeg maar dat moeder niet thuis is.”

Jaap ging met zijn vader uit op visvangst, en de vier kleine visjes die gevangen en in de koelkast bewaard werden, veranderden in „acht grote prachtvissen” gedurende de conversatie die avond toen vrienden op bezoek kwamen. Jaap dacht er op hoe gemakkelijk dit alles is, dit zacht bedrog — precies als iemand die heimelijk de school verzuimt. Hij grijnslachte, het is grappig om zo mensen voor de gek te houden.

Dan was er die zonderlinge leugen aangaande de prijs van uw nieuw kleeid. Jaap had de spotgoedkope prijs van \$ 8.98 op het ticket gezien. Nochtans vertelde U Alice dat het maar een gewoon kleeid was dat U uitgezocht had voor \$ 19.00. Jaap besloot dat uw sluwe truc ook zou kunnen helpen als hij het pasgeld terugkreeg, toen U hem naar de winkel stuurde. Hij zegde dat de noten 69 cent gekost hadden in plaats van 59 cent. Het was erg leuk 10 cent extra te hebben om aan snoep te verteren!

Jaap hoorde U en Bill die beleefde kleine leugens vertellen toen de Mortons 's avonds op visite waren. U zag hen de trappen opkomen en riep: „Hemeltje lief, 't zijn de Mortons; we zullen ons dood vervelen!” Bill voegde er driftig aan toe: „Ik wenste maar dat zij naar de maan verhuisden!” Maar U leidde hen binnen, zoet-vleiend en zei: „Van harte welkom; we zijn zo blij U te zien,” en Bill bevestigde dit met: „We hoopten dat U spoedig eens zoudt overkomen.”

Dit zijn geen leugens, zult U zeggen — het zijn geen boosaardige onwaarheden; zij kwetsen niemand. Maar toch zijn ze allen opzettelijk verkeerde voorstellingen, die een valse indruk scheppen, en die in overeenstemming met het woordenboek, de definitie van leugens is. Daarbij bent U vergeten dat zij iemand kwaad doen — Jaap.

Uw zoon loog aangaande de centjes die hij uit uw beurs haalde, maar die leugen was voor hem noodzakelijk om hem van afstraffing te redden. Hij loog U voor, toen hij in ondiep water had gelopen en U strafte hem omdat U „geen leugenachtig kind kunt verdragen!”

Zijn sommige van uw beweringen niet eerder wat tegenstrijdig? In één adem zegt U dat kleine noodleugentjes te rechtvaardigen zijn, en ver-

volgens verklaart U dat weloverwogen leugens onvergeeflijk zijn. Is het juist te allen tijde te liegen? Ontwijkende leugens, beschaafde leugens, verdedigingsleugens, al deze die we zo uiterst nauwkeurig oordelen, zijn ze te allen tijde billijk? Zijt U aangewezen uw kind te onderwijzen noodleugentjes te onderscheiden van welbedachte leugens? Wanneer Jaap zich meer en meer overgeeft aan die verscheidenheid van onwaarheden, zal hij ook niet meer en meer bedrieglijk worden in andere richtingen? Worden gemene daden niet geboren en getogen in bedrog? Vraag Uzelf af indien er geen manieren zijn waarop U kunt ontwijkend, beschaafd en verdedigend zijn en toch waarheidlievend?

Kinderen leren door navolging!

GOED EN KWAAD

*Hebt wel een hekel aan het kwaad
Maar niet aan hem die het kwaad doet.
Als gij de kwaadbedrijver haat
Dan maakt gij hem daarmee niet goed.
Maar als gij hem slechts merken laat
Dat liefde woont in uw gemoed,
Dan haat en laat hij moog'lijk 't kwaad
En doet met moed, zijn best voor 't goed.*

Elder John Veenendaal

„De Ster”

ONZE ZUSTERS-HULP-VERENIGING FOTO'S

De Z.H.V. Den Haag roept ons toe: Dâåg!

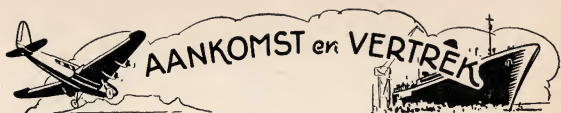

De Z.H.V. in Nijmegen

brengr ook daar veel vreugd' en zegen!

Van links naar rechts: Zr. Vallentein, Zr. Bults, Zr. Van Beuge, Zr. Leus Van Beuge, Zr. Van der Gaag, Zr. Schramade, Zr. Huby van de Coolwijk, Zr. Tonia de Jong, Zr. Aaltje van de Coolwijk. Achteraan: Br. Van Yperen en Br. Bults.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Joh. Vandertoolen

Maurine Sieverts

Diana A. Woltjer

Vandertoolen, Johannes, Salt Lake City, Utah, te Zutphen. ✓
 Sieverts, Maurine, Salt Lake City, Utah, te Den Haag. ✓
 Woltjer, Diana A., Salt Lake City, Utah, te Rotterdam. ✓

OVERGEPLAATST:

John R. Hayden van Den Haag naar Rotterdam als D.P. ✓
 Catharinus Van Alphen van Den Haag naar Amsterdam als D.P. ✓
 Rinze Schippers als D.P. te Den Haag. ✓
 Richard G. Taylor, Overziener van de Zondagsschool en O.O.V. ✓

VERTROKKEN:

Florin R. Nielsen. Aangekomen 31 Januari 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Rotterdam Noord, Antwerpen, Zwolle, Leeuwarden, Zeist, Haarlem als G.P.

Harvey A. Godfrey. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Zeist, Delft, Arnhem, Nijmegen, Zaandam, Den Haag, Hilversum als G.P.

Richard Paul Steinfeldt. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 7 Aug. 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Eindhoven, Nijmegen, Amsterdam, Utrecht als G.P., Utrecht als D.P.

Jacob J. Mulder. Aangekomen 6 Februari 1951, Vertrokken 7 Augustus 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Deventer, Rotterdam Noord, Vlaardingen als G.P., Zeist, Utrecht als G.P., Leeuwarden als Groningen D.P.

LeGrand C. De Bry. Aangekomen 20 Maart 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Zaandam, Utrecht, Vlaardingen, Schiedam, Schiedam als G.P.

Stephen M. Coleman. Aangekomen 8 November 1950. Vertrokken 7 Aug. 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Leeuwarden, Groningen, Hengelo, Den Haag, Delft als G.P., Den Helder, Dordrecht.

„De Ster”

- ✓ Dale Van Kampen. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. Werkzaam geweest: Haarlem, Zutphen, Vlaardingen, Rotterdam Noord, Gent, Antwerpen als G.P., Zutphen als Arnhem D.P.
- ✓ Allan H. Dietlein. Aangekomen 4 April 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. Werkzaam geweest: Haarlem, Apeldoorn, Rotterdam Zuid, Utrecht, Antwerpen als D.P.
- ✓ Robert H. De Vries. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. Werkzaam geweest: Haarlem, Eindhoven, Arnhem, Amsterdam Zuid, Schiedam, Schiedam als G.P., Antwerpen als G.P.
- ✓ Rey L. Duffin. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. Werkzaam geweest: Haarlem, Arnhem, Zeist, Zaandam als G.P., Vlaardingen als G.P.
- ✓ Thomes P. Vuyk. Aangekomen 6 Februari 1951. Vertrokken 7 Augustus 1953. Werkzaam geweest: Haarlem, Hilversum, Zutphen, Eindhoven, Nijmegen, Amsterdam als D.P.

Florin R. Nielsen

Harvey A. Godfrey

Richard Paul Steinfeldt

Jacob J. Mulder

LeGrand C. De Bry

Stephen M. Coleman

Dale Van Kampen

Allan H. Dietlein

Robert H. De Vries

Rey L. Duffin

Thomas P. Vuyk

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD.

Knoppert, Aartje Anthonia met Rudolf Hoole, 26 April 1953 te Amsterdam.

INGEZEGEND:

Coomans, Carla Geertrui, 5 Juli 1953 te Rotterdam.

Smit, Klazina Duifje, 5 Juli 1953 te Rotterdam.

Prins, Tibor Alexander, 7 Juni 1953 te Amsterdam.

Prins, Marcel Constant, 7 Juni 1953 te Amsterdam.

Prins, Alfred Theodoor Gustaaf, 7 Juni 1953 te Amsterdam.

GEDOOPT:

Weergang, Wouter, 11 Juni 1953 te Schiedam.

Weergang, Alida, 11 Juni 1953 te Schiedam.

Weergang, Alida Helena Dielemans, 11 Juni 1953 te Schiedam.

Slok, Bernhard, 14 Juli 1953 te Den Haag.

Herbert, Maria, 14 Juli 1953 te Den Haag.

Herbert, Bartholomeus, 14 Juli 1953 te Den Haag.

Herbert, Pieter Cornelis, 14 Juli 1953 te Den Haag.

OPGENOMEN IN ^{DE} ~~HET~~ PRIESTERSCHAP:

Bekker, Wilhelm Johann, als Ouderling, 28 Juni 1953 te Rotterdam. ✓

Kranendonk, Gerrit Pieter, als Priester, 28 Juni 1953 te Rotterdam. ✓

Kwakernaat, Arie, als Diaken, 28 Juni 1953 te Rotterdam.

Riedijk, Willem Jr., als Diaken, 28 Juni 1953 te Rotterdam.

Riedijk, Willem Sr., als Diaken, 28 Juni 1953 te Rotterdam.

Van der Steen, Hubertus, als Diaken, 28 Juni 1953 te Rotterdam.

Willems, Antonie, als Leraar, 28 Juni 1953 te Rotterdam.

Van Zoeren, Willem, als Priester, 21 Juni 1953 te Zeist. ✓

Van Zoeren, Willem Otto, als Leraar, 21 Juni 1953 te Zeist.

Verbrugge, Barend, als Diaken, 28 Juni 1953 te Zeist.

Wohler, Huibert, als Ouderling, 28 Juni 1953 te Schiedam. ✓

Brentjes, Jacob, als Diaken, 31 Mei 1953 te Rotterdam.

Vrijhof, Engbert, als Diaken, 21 Juni 1953 te Amsterdam.

Vrijhof, Hendrik, als Diaken, 21 Juni 1953 te Amsterdam.

Vrijhof, Jentinus, als Diaken, 21 Juni 1953 te Amsterdam.

Vrijhof, Wolter, als Diaken, 5 Juli 1953 te Amsterdam.

Reedeker, Hermanus Hendrik, als Diaken, 21 Juni 1953 te Amsterdam.

Ruis, Hendrick, als Leraar, 7 Juni 1953 te Gouda.

Willems, Klaas, als Diaken, 12 Juli 1953 te Rotterdam.

OVERLEDEN:

Van Eijnsbergen, Wilhelmina van De Bosch, 20 Juni 1953 te Dordrecht.

Tellenkamp, Booland Alida Haller, 10 Mei 1953 te Amsterdam.

VERTROKKEN:

Bekker, Wilhelm Johan	Rotterdam 6 Juli 1953	Salt Lake City ✓
Bekker, Jakomina Venema	Rotterdam 6 Juli 1953	Salt Lake City ✓
Bekker, Geertruida Wilhelmina ...	Rotterdam 6 Juli 1953	Salt Lake City ✓
Bekker, Hendrikus Wilhelm Johan	Rotterdam 6 Juli 1953	Salt Lake City ✓
Bekker, Johannes Petrus Hendrik	Rotterdam 6 Juli 1953	Salt Lake City ✓
Eikelenboom, Hendrika	Rotterdam 6 Juli 1953	Salt Lake City ✓
Engels, Bruce Herbert Ralph ...	Den Haag 3 Juli 1953	Toronto, Ont., Can.
Engels, Cornelij Waldvogel	Den Haag 3 Juli 1953	Toronto, Ont., Can.

Eerste vereiste om Uzelf te beheersen

De grootste slag van het leven wordt gestreden binnen de stille kamers van de ziel. Eén overwinning binnen het hart van een mens is honderd veroveringen waard op het slagveld van het leven. Meester te zijn van uzelf is de beste waarborg dat U ook meester zult zijn van de toestand. Ken uzelf, beheers uzelf. De kroon van het karakter is zelfbeheersing.

*

De noodzakelijkheid van moed

Het is niet genoeg om te strijden tegen ontmoediging; we moeten dat soort moed hebben, die moeilijkheden ons geven; zoals een renpaard voor het hek; hoe hoger de hindernis, des te groter begeerte moeten we tonen om er over te springen.

*

Uw tijdelijke schatten liggen buiten U, uw eeuwige juwelen binnen in U.

*